

Egy csendes évforduló

Május 12-e: 1933-ban ezen a napon halt meg Krúdy Gyula. Századik születésnapja alkalmából sokan sok mindent elmondtak századunknak, talán legszínesebb egyéniségű nagy írójáról. Családtagok esztéták, ismerősök, sőt olyanok is, akik nemcsak hogy soha nem látták, nem ismerték. legfeljebb — viszont ez a legnagyobb dolog — olrasmányuk révén tudtak róla. Olvastak legendákat és valódi történeteket.

Élete 55. éve felé barátai előtt is titkolta korábbi súlyos betegségét, amely legendás fizikumát, az ifjúkori kitűnő tornász és evezős erejét naposan kikezdte. Az egykori Templom utcai kis házban — a mai Dugorics Titusz téren — eltöltött három éve alatt már ritkán járta ki egy-egy futtatásra. Kéziratait is jobbára gyorsfutárral küldte el a szerkesztőségeknek. Mindennapos rövid sétája a Templom utca 15. sz. háztól Kehlik borozójáig vezetett alkonyat felé. Apámnak, akivel egy békebeli emlékezetes siofoki galoppversenyen kötött „életfogytiglant” barátságot, azt emlegette egy futtatáson: — Tudod, Józsefem, az orvosok szerint én tulajdonképpen már három éve nem is élek. De hát nézz rám: az alkonyat itt ér a pályán, a gyep szélén. Az est az Otthon Körhők asztalánál, a hajnal az íróasztalomnál. Hát így higgyen az ember a felcserekeknek...

Ez még 1930-ban történt. Három további esztendővel élte túl az orvosi ítéletet. A verseny után, hogy a futam győzelmét megünnepelje, kilenc gomboc töltött káposztát erett meg jó étvágyal, és akkori kedvelt primása, Győri Parádi Józsi éjjelig húzta, hogy „Viszik a menyasszony ágyát...” 1933. május 12-e hajnalián csonkig égett gyertya mellett találták szobájában. Kihűlt kezében a Szentiránéji álom könyveskéjét szorongatta... (szabó)